

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az ítéltábla a Fábíán Társas Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Fábíán Ákos ügyvéd) által képviselt **felperesnek** a Bihari-Csánk Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bihariné dr. Csánk Júlia ügyvéd) által képviselt **alperes** ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2008. április 8-án kelt P.20.346/2006/39. számú részítéletével szemben az alperes által 41. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

R é s z í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság részítéletének megfellebbezett rendelkezéseit részben és akként változtatja meg, hogy az alperes marasztalását 774,- (Hétszázhetvennégy) Euro tőkeösszegre, valamint 349,- (Háromszáznegyvenkilenc), 147,- (Egyszáznegyvenhét) és 278,- (Kettőszázhetvennyolc) Euro-nak az elsőfokú részítéletben írt kamataira leszállítja.

A felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 475.000,- (Négyszázhetvenötezer) Ft-ra felemeli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 167.600,- (Egyszázhatvanhétézer-hatszáz) Ft másodfokú perköltséget.

A részítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A felperes módosított kereseti kérelmében egyrészt szerződésen alapuló elszámolási igényt, másrészt szerződésen kívüli kártérítést érvényesített. Utóbbi jogcímen 30.990,- Euro és késedelmi kamatait vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Követelését arra alapította, hogy az alperes a felperes által bérelt ingatlanban megfosztotta őt az áram- és vízvételi lehetőségtől. Jogerős bírósági végzés folytán sem tett eleget ezirányú kötelezettségének, emiatt a felperesnek az aggregátorok beszerzésével, (130,- és 349,- Euro) a lovak szállításával (1.134,- Euro), a lovak tartásával (20.947,- Euro), továbbá saját lakhatásával és a tárolási lehetőség biztosításával (8.430,- Euro) kiadásai keletkeztek.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes volt az, aki az általa elfogyasztott áram ellenértékét nem fizette meg, így ezzel nem tett eleget a kármegelőzési, kárenyhítési kötelezettségének. Ezen túlmenően az ideiglenes intézkedés folytán elrendelt végrehajtási eljárásban sem tette meg azokat a lépéseket, amelyek elvárhatóak lettek volna, mindemellett indokolatlan volt a lovak Ausztriába szállítása, valamint a felperes által választott lakásmegoldás.

A felperes lakhatásával, valamint a lótartással kapcsolatosan felmerült költségek pedig Magyarországon is felmerültek volna, s azt a felperesnek kellett volna viselni.

A felperes követelésével szemben beszámítási kifogást terjesztett elő, egyrészt az ingatlan felperes által meg nem fizetett bérleti díja, másrészt a felperes által ki nem egyenlített áramdíj tekintetében.

A megyei bíróság a fellebbezéssel támadott részítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 8.234,- Euro tőkét és 130,- Euro után 2004. október 15-től, 349,- Euro után 2004. december 10-től, 4.980,- Euro után 2005. március 15-től, 147,- Euro után 2005. július 1-jétől, 278,- Euro után 2005. július 26-tól, 1.950,- Euro után 2005. október 1-jétől, és 400,- Euro után 2005. január 21-től a kifizetés napjáig járó évi 4%-os LIBOR kamatmértéknek megfelelő mértékű késedelmi kamatot.

A fentieket meghaladóan a felperes szerződésen kívüli kártérítés jogcímén érvényesített kereseti kérelmét elutasította, kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000,- Ft perköltséget azzal, hogy az ezt meghaladóan felmerült költségeiket a felek maguk kötelesek viselni.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a felperes 1988. óta lótartással foglalkozott Magyarországon, az alperestől, illetőleg jogelődjétől bérelt majorban. A felperes az áramszolgáltatónak bejelentette, hogy az Ilma major tekintetében 2002. augusztus 1-jétől az önálló áramvételezési lehetőségéről lemond, ezt követően az alperes biztosította a felperesnek az áramszolgáltatást. 2004. szeptember 17-én az alperes megszüntette a felperes részére fennálló áram- és vízvételi lehetőséget, emiatt a lovak itatása megnehezült, a bérleményben élő felperes számára a szükséges és megfelelő színvonalú napi életvitelhez tartozó víz- és áramszolgáltatás sem volt biztosított. A Soproni Városi Bíróság a 2004. november 18-án kelt P.20.472/2003/34. számú végzésében ideiglenes intézkedéssel kötelezte az alperest, hogy a bérleményben három napon belül állítsa vissza a víz- és áramszolgáltatást. A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 1. Pkf.50.115/2005/3. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

Az alperes önkéntes teljesítése elmaradt, emiatt a felperes végrehajtási eljárást kezdeményezett, ennek során a bíróság elrendelte a karhatalommal történő végrehajtást. A végrehajtó 2005. október 21-én kapta meg azt a végzést, amelyben a felperest a bíróság feljogosította, hogy az alperes költségére az áramrákötést elvégeztesse. 2006. január 11-én kelt iratában a felperes a végrehajtótól kérte a visszakapcsolást érintő új végrehajtási időpont kitűzésének elhalasztását.

Az ítéleti tényállás szerint az áram kikapcsolását követően a felperes aggregátor beszerzésével kísérelte meg a szükséges áram biztosítását, 2004. október 15-én 130,- Euroért, december 10-én 349,- Euroért vásárolt aggregátort. Az így nyert vízmennyiség

azonban a következő nyáron már nem volt elegendő a lovak vízigényének biztosítására, ezért 2005. júliusában a lovakat Ausztriába szállította.

A bíróság megállapítása szerint 2004. szeptember 29. és 2005. augusztus 26. között a felperes "A" bécsi lakásában lakott, neki az ott-lakásával felmerült 4.980,- Euro - bérleti díjat nem tartalmazó - többletköltséget fizetett. 2005. augusztusától 2005. november 15-ig 1950,- Euro, 2005. november 15-től 2006. február 28-ig 700,- Euro, 2006. március 1. és 2007. július 1. közötti időszakra 800,- Euro összeget fizetett meg lakhatási és tárolási költségként "B" részére.

Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában mindenekelőtt kiemelte, hogy a jogvitában az 1979. évi 13. sz. tvr. 24.§-a értelmében - a felek ezirányú elfogadó nyilatkozatára figyelemmel - a magyar anyagi jog, míg a 63.§ értelmében a magyar eljárási jog az alkalmazandó.

Kifejtette, hogy a Pp. 213.§ (2) bekezdése, és a Legfelsőbb Bíróság 3/2000. Polgári jogegységi határozata szerint a felperes szerződésen kívül okozott kár címén érvényesített igénye tekintetében - az alperes beszámítási kifogása mellett is - fennállnak a részítélet meghozatalának az eljárásjogi feltételei.

A részítélettel elbírált felperesi követelés tekintetében a felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség a jogellenesség, a kár és a köztük fennálló okozati összefüggés tekintetében, míg az alperest a kimentő felelősségi bizonyítás terhelte. A károsult közrehatását a károkozónak kellett bizonyítania.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a jogerős ideiglenes intézkedésben foglalt, bíróság által előírt kötelezettség önkéntes teljesítésének elmaradása, és emiatt a végrehajtási eljárás megindulása az alperesi magatartást jogellenessé tette. A felperesnek tehát ezen magatartással okozati összefüggésben felmerült költségei iránt megalapozott a követelése.

Úgy foglalt állást, hogy a felperes indokoltan szerzett be aggregátorokat a vízvételi lehetőség átmeneti biztosítása céljából. Alaposnak ítélte azt a felperesi hivatkozást is, hogy a jogerős bírósági végzésre tekintettel nem feltételezhette, hogy az alperessel szemben az áram- és vízvételi lehetőség biztosítása iránti jogát hosszabb ideig nem tudja érvényesíteni. Emiatt költözött csak 2005. november 15-én be - az addig egyik barátnője által lakott - bécsi bérlakásába.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a kárenyhítési kötelezettségnek határt szab, hogy teljesítése ne jelentsen a károsult számára aránytalanul nagy terhet, másrészt az a józan gazdasági megfontolás is, hogy a kárenyhítés célja a károsultat ért vagyoni hátrány csökkentése, nem pedig a károkozónak a kártérítéstől való mentesítése.

A becsatolt okiratok értékelésével a bíróság megállapította, hogy a felperes az őt terhelő kárenyhítési kötelezettségnek 2006. január 11-ig tett eleget, ekkor jelentette be a végrehajtó felé, hogy az új végrehajtási időpont kitűzésének elhalasztását kéri.

Az aggregátorok beszerzésére a felperes kárenyhítési kötelezettsége körében került sor, az pedig nem róható a felperes terhére, hogy egyéb körülmények miatt az aggregátorok nem voltak képesek kiküszöbölni az alperes által okozott kárt, így - a csatolt számlákra figyelemmel - 130,- Euro és 349,- Euro erejéig a követelést megalapozottnak ítélte a bíróság. Megállapította, hogy az alperes jogellenes magatartásával áll okozati összefüggésben a lovak elszállítási költsége is. Az összecszerűség körében azonban csak 147,- és 278,- Euro erejéig látta bizonyítottnak a felperesi követelést. E tekintetben kifejtette, hogy "C" tanúvallomása

és az ezt alátámasztó iratok szerint ilyen összegű kifizetésekre került sor a felperes részéről. Ugyanakkor a további fuvarozási költségekről és azok kifizetéséről a bíróságnak nem állt adat rendelkezésére, a felperes további bizonyítási indítvánnyal nem élt, így a fentieket meghaladóan a szállítási költséggel kapcsolatosan érvényesített további kárigényt elutasította.

A bíróság megalapozottnak ítélte a felperes "A"-nál való otthagatása tekintetében érvényesített 4.980,-, míg "B"-nél való otthagatással kapcsolatosan - a 2005. november 15-éig terjedő időszakra - érvényesített 1.950,- Euro követelést. Utalt arra, hogy a felperes saját lakásában ismerőse lakott, az ideiglenes intézkedés végrehajtásában való bizodalma miatt a lakhatását akként oldotta meg, hogy ismerőseihez költözött. A követelése a többletköltségeket magában foglaló szükséges kiadásokra irányul.

Értékelte a bíróság, hogy 2005. novemberében a felperes a végrehajtási eljárás sikere érdekében még aktív közreműködői magatartást tanúsított. 2006. január 11-től azonban nem törekedett a végrehajtási eljárás sikeres befejezésére, ettől kezdődően megalapozottan nem érvényesítheti a költségigényeit az alperessel szemben. Így a 2005. november 15. és 2006. február 28. között felmerült 700,- Euros kiadásnak arányos részét mérlegeléssel 400,- Euro összegben állapította meg a bíróság, és ennek megfizetésére kötelezte az alperest.

Az elsőfokú ítélet a lótarás költségei címén érvényesített igényt teljes egészében elutasította, annak bizonyítatlanságára figyelemmel. A peradatok ugyanis nem igazolták, hogy az érvényesített költségek az alperes jogellenes magatartása hiányában a felperest egyébként is terhelő szükséges tartási költségeket is tartalmazzák-e és ha igen, akkor milyen összegben. E tekintetben a felperes a szakértői bizonyítás iránti indítványát visszavonta.

Az ítélet kitért arra, hogy ha a károkozó teljes kártérítést fizet a károsultnak, azaz a dologban keletkezett értékcsökkenésen túl a dolog teljes értékét fizeti meg, a maradványt - residuumot - a károsult köteles a károkozónak kiadni. Az aggregátorok kapcsán az alperes kiadás iránti igényt nem érvényesített, így kérelem hiányában erről a bíróság nem rendelkezett.

A részítélettel szemben a felperes által benyújtott fellebbezést az elsőfokú bíróság jogerőre emelkedett végzésében hivatalból elutasította.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú határozat megváltoztatását, a részítélettel elbírált kereseti kérelem elutasítását kérte.

Kifejtette, hogy a felperes először alkalmatlan, kis teljesítményű aggregátort vásárolt, ez pedig nem az alperes felelőssége. Emellett a gépek teljes értékét nem lehet kárként figyelembe venni, mert ez a felperes jogalap nélküli gazdagodásához vezetne, a teljes vételár megfizetésére irányuló kötelezettséggel szemben a felperest az aggregátorok alperesnek való kiadására kellene kötelezni.

A felperes lakhatásával kapcsolatosan megítélt kártérítési igény tekintetében kiemelte, hogy "A" tanúvallomása szerint a 4.980,- Euros költség csak a felperes otthagatásával keletkezett többletköltség, ugyanis a tanú bérleti díjat nem számított fel. A felperesnek a világítás, fűtés, víz- és szennyvíz, telefonköltséget az Ilma majorban is magának kellett volna viselnie. Az alperes ezirányú védekezését azonban az elsőfokú bíróság - csak úgy, mint az egyéb lakhatási költségek tekintetében - nem vette figyelembe, holott a bíróság mind a felperest, mind a jogi képviselőjét felhívta arra, hogy a felperesnek kell igazolni, milyen mértékben

oszlík meg az érvényesíteni kívánt összeg a bérleti díj és a közüzemi költségek között. Vitatta az alperes a számlák valóságtartalmát is, a bérelt ingatlannal kapcsolatosan ugyanis a számlák a felperes által igénybe vett közüzemi szolgáltatások költségeit is láthatóan magukban foglalják, ezt pedig "**Helység**"**1-en** is a felperesnek kellett volna viselni.

A fellebbezés kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság 2006. január 11-ig terjedő időszakra érvényesíthetőnek ítélte a felperesi követeléseket, holott az alperes a rendőrség közreműködésével kikényszerített kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, 2005. február 3-át követően a felperes azért nem jutott csak áramhoz, mert nem volt hajlandó a villanyórához biztosítékokat beszereltetni. Később a felperest a bíróság feljogosította arra, hogy elvégeztesse az alperes költségére az áram visszakapcsolását, a felperes azonban nem kérte a végrehajtás folytatását. 2005. február 3-át követően a felperesen múlt, hogy mikor kapcsoltatja vissza az áramot, ezen lehetőségével nem élt, az ezt követően felmerült kiadásait ezáltal maga idézte elő.

Az alperes fellebbezésében kifogásolta, hogy a megyei bíróság a részítélettel elbírált felperesi követeléssel szemben nem bírálta el az alperes beszámítási kifogását. Utalt arra, hogy a felperes jelentős vagyonnal nem rendelkezik, így beszámítás hiányában az alperesnek nem lesz lehetősége arra, hogy a nem vitatottan ki nem fizetett bérleti díjakhoz hozzájusson. A felperes 2002-től nem fizeti a bérleti díjat az alperes felé, az ingatlant lezárta, birtokában tartja. Erre figyelemmel kérte az alperes, hogy a másodfokú bíróság arra az esetre, ha a felperes részítélettel elbírált keresetét valamilyen összegben megalapozottnak ítélné, úgy alkalmazzon ezzel szemben beszámítást.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében részítelest helybenhagyását kérte, felperes fellebbezését alaptalanak ítélte.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság részítelestének felülbírálata körében mindenekelőtt kiemeli, hogy a felperes fellebbezését az elsőfokú bíróság 65. számú - jogerős - végzésével hivatalból elutasította. Ennek folytán a felperes keresetét részben elutasító rendelkezések a Pp. 228.§ (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedtek.

A másodfokú eljárás tárgyát tehát csak az alperest marasztaló ítéleti rendelkezések - alperesi fellebbezés keretei között való - felülbírálata képezte.

Ennek során az ítélet tábla az alperes fellebbezését részben alaposnak ítélte.

Az elsőfokú bíróság a felek perben érvényesített egyéb igényeinek tárgyalásától az ideiglenes intézkedés nemteljesítésére alapított, szerződésen kívül okozott kár megtérítése iránti felperesi kereseti kérelem tárgyalását elkülönítette. Ezzel kapcsolatosan az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság azon eljárásjogi álláspontját, hogy a Pp. 213.§ (2) bekezdése és a Legfelsőbb Bíróság 3/2000. számú polgári jogegységi határozata szerint e tekintetben - az alperes beszámítási kifogása mellett is - fennálltak a részítelest meghozatalának eljárásjogi feltételei. A megyei bíróság erre figyelemmel a többi kereseti kérelem és a beszámítási kifogás eldöntéséhez szükséges bizonyítási eljárást később fogja lefolytatni, ennek eredményeként pedig a részítelest hatályon kívül helyezheti, vagy megfelelően

módosíthatja. Ezáltal - a fellebbezésben foglaltakkal szemben - nem csorbulnak az alperesnek a beszámítás jogszabályi lehetősége által biztosított jogai és érdekei.

Az elsőfokú bíróság a határozatával elbírált (30.990,- Euro és kamatai megfizetésére irányuló) kereseti kérelem eldöntéséhez szükséges - a Pp. 3.§ (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelő tájékoztatás után a felek által felajánlott - bizonyítást lefolytatta, a peradatok mérlegelése útján megállapított tényállással és az arra alapított jogi állásponttal az ítélet tábla túlnyomórészt egyetértett.

Az alperes az áramszolgáltatás megszüntetésével, majd a bíróság ideiglenes intézkedésében foglalt kötelezettségének elmulasztásával olyan jogellenes magatartást tanúsított, amellyel okozati összefüggésben a felperesnél bekövetkezett kár megtérítéséért a Ptk. 339.§ (1) bekezdése szerint felelősség terheli, függetlenül attól, hogy az alperes milyen elszámolási viszonyra - áramdíj - hivatkozással fejtette ki károkozó magatartását.

A Ptk. 340.§ (1) bekezdés értelmében a károsult a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget.

A Ptk. 355.§ (4) bekezdése szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást, vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nemvagyoni hátrány csökkentéséhez, vagy kiküszöböléséhez szükséges.

Helytállóan foglalt állást a megyei bíróság akként, hogy a felperes lovainak a bérelt ingatlanból való elszállítása - a vízszükségletük megfelelő biztosításának hiányában - további, jelentősebb károsodás megelőzését szolgálta, az ezzel kapcsolatban felmerült -a bizonyítékok bíróság általi okszerű mérlegelése szerint összesen 425,- Euro összegben igazolt - költségek megtérítésére az alperes köteles.

Ugyancsak a Ptk. 355.§ (4) bekezdése szerinti - az alperes által megtérítendő - kárnak minősül a felperesnek a kárenyhítés-kármegelőzés körébe tartozó aggregátor-beszerzéssel felmerült szükséges és indokolt költsége. E tekintetben azonban az alperes alappal hivatkozott arra, hogy a kisebb, a kívánt funkció betöltésére alkalmatlan aggregátor - 130,- Euro összegű - vételárának megfizetésére irányuló kereseti kérelem nem alapos. A károsultnak ugyanis a kárenyhítés körében körültekintően, a felesleges, indokolatlan kiadásokat kerülve kell eljárnia. Utóbbiak megtérítésére nem tarthat igényt. A felperestől az lett volna elvárható, hogy a berendezés műszaki paraméterei, teljesítménye figyelembevételével megvizsgálja, hogy alkalmas lehet-e az a kívánt cél betöltésére, ezt azonban elmulasztotta.

Erre figyelemmel csak 349,- Euro erejéig alapos az aggregátorokkal kapcsolatos kereseti kérelem.

E körben az alperesi fellebbezés a káronszerzés tilalmára hivatkozott, az elsőfokú eljárásban azonban hivatkozását alátámasztó tényeket nem adott elő és a berendezések kiadása iránt igényt nem támasztott. Az ítélet tábla a Pp. 235.§ (1) bekezdésében foglalt korlátokra figyelemmel tehát az alperes ezen hivatkozását érdemben nem vizsgálta.

A felperes a lakhatási költségek terén érvényesített követelése körében - ahogyan a lóttartási költségekkel kapcsolatosan az elsőfokú bíróság határozatában helyesen rámutatott - alappal azon többletköltségeit érvényesíthette, melyek az alperes jogellenes magatartása hiányában nem merültek volna fel. Ennek bizonyítása a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte. Erről és a bizonyítatlanság jogkövetkezményeiről az elsőfokú bíróság a felperest megfelelően tájékoztatta (23., és 27. számú jegyzőkönyv). Bizonyítási kötelezettsége körében a felperes tanúbizonyítást ajánlott fel és okiratokat csatolt, azonban ezek - ellentétben az elsőfokú bíróság álláspontjával - a releváns tények bizonyítására nem voltak alkalmasak.

"A" tanúvallomása szerint a felperes bérleti díjat nem, csupán az otthagyásával kapcsolatosan felmerült többletköltségeket térítette meg 4.980,- Euro összegben. Ez tehát nem a felperes, hanem a tanú többletköltségeinek fedezését szolgálta. Mivel a felperes nem bizonyította (ezirányú indítványt sem tett), hogy az irányadó időszakban lakhatásával kapcsolatban milyen összegű költségei merültek volna fel az alperesi károkozó magatartás hiányában (azaz az Ilma majorból való kényszerű elköltözése nélkül), így nem állapítható meg, hogy a bécsi lakhatásával kapcsolatosan felmerült költségek (víz, szennyvíz, telefon, fűtés, világítás stb.) meghaladták-e, s ha igen úgy milyen összeggel ezeket.

A felperes később "B" lakásában lakott. A csatolt számlákkal (25/F/7, F/8.) igazolta, hogy 2006. február 28-ig havi 200,- Euro kiadása merült fel. A számlák azonban azt is bizonyítják, hogy ezen kiadásai a rezsiköltségre is kiterjedtek, de nem teszik megállapíthatóvá, hogy a kiadásokból milyen összeget képvisel kizárólag a bérleti díj címén felmerülő költség, továbbá a rezsiköltség. Utóbbi tekintetében pedig az ítélet tábla utal még a "A"-nál való otthagyás költségeit illetően fentebb már kifejtettekre is.

Mindezek alapján a felperes nem bizonyította, hogy az alperes kártérítési felelőssége az elsőfokú bíróság által lakhatási költség címén megítélt 7.330,- Euro összegre kiterjed.

A kifejtettekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság részítéletének megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta, a marasztalás összegét (130,- és 7.330,- Euro levonásával) 774,- Euro és kamataira leszállította.

Az elsőfokú ítélet fentiek szerinti megváltoztatása indokolta az elsőfokú perköltség viselésével kapcsolatos rendelkezések módosítását is. A felperes a részítélettel elbírált kereseti kérelme tekintetében 2,5% arányban minősül pernyertesnek. A Pp. 81.§ (1) bekezdésére figyelemmel a pervesztesség arányára tekintettel az alperes 12.000,- Ft-ot köteles megfizetni a felperesnek a lerótt kereseti illetékből, míg igényt tarthat a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (2) bekezdés a./ pontja szerint megállapított - 25% Áfát tartalmazó - 487.000,- Ft ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltségére. A fenti kötelezettségek egymással szembeni beszámítása folytán a felperes az elsőfokú eljárásra 475.000,- Ft perköltség megfizetésére köteles az alperes javára.

Az alperes fellebbezése túlnyomórészt, 90% arányban eredményre vezetett. Követelheti tehát, a lerótt 128.400,- Ft fellebbezési illeték ilyen hányadát, 115.600,- Ft-ot, továbbá a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (2) bekezdés a./ pontja és (5) bekezdése szerint, a pernyertes-pervesztesség arányára figyelemmel 52.000,- Ft-ban megállapított - 25% Áfát magában foglaló - ügyvédi munkadíjat, mindösszesen tehát 167.600,- Ft másodfokú perköltséget.

Győr, 2010. április 1. napján

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Zámbo Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
kiadó